

І в мене був свій рідний край...

Богдан Лепкий

І в мене був свій рідний край,
Цвіли там квіти у діброві,
Шумів таємну пісню гай,
Збіжжя стелилися чудові
На паску і на коровай...
І в мене був свій рідний край.
А нині там земля порита,
Біля рова стрілецький рів,
Квітки столочили копита,
Ліс поторощений зчорнів,
Пшениця ніби градом збита, —
Щаслив, хто бачив й не здурів!
І в мене був свій рідний край,
Хати в садочках потопали,
Коли настав чудовий май
І соловейки заспівали.
Здавалось — не земля, а рай.
І в мене був свій рідний край.
А нині з сіл сліду немає, —
Де схочеш, вітре, там гуляй.
З могили череп визирає,
Хрести стоять, як чорний гай,
Між ними смуток походжає,
І сльози ллються, як Дунай.
О краю мій! Свята руїно,
Новітня Троє в попелах!
Перед тобою гну коліно
І кличу: боже в небесах,
За кров, за муки, за руїну
Верни, верни нам Україну!
Верни нам нашу прежню волю
І добре ім'я нам верни,
Людською кривдою важкою
Землі святої не скверни,
Досить вже кривди, муки й болю —
Верни нам вітчину, верни!